

мѣръ: „Поминайтѣ же нѣ Лѣтъ въ 8.“ [Лук. 17.] Коѫто (вещь) сѧ тѣлѣ
ва тѣй: запала сѧ и гори всичката земля отъ грѣха, пламѣкатъ мѣсѧ сѧ за-
хванжалъ отъ всички страны, и отъ вси гари свѣта, нѣ вѣзвалъ вѣче
и виѣтрѣ въ църквата Христова; всѣкаждѣ въ всѣкой вѣзрастѣ, и чинъ:
въ мірскыты и дѣховныты, въ мѣжъ-ты и женкыты, въ старыты и
младыты тѣй: щото и малкыты дѣтца обладава злато. Цѣлъ свѣтъ
станжалъ Содомъ, огнѣтъ сѧ үмножилъ въ голѣмъ пожаръ, пагубна-
та достигнѣла до врѣха. Богъ иска да тѧ освободи отъ такова зло,
Христіанине, и види сѧ, че ти дѣма: „Спасаѧ спаси сѧ въ гбрѣ,
и не үзирай сѧ вспѣть, да и тѧ не обидѣтъ, и потѣши сѧ
спастї себѣ.“ Бѣгай по-скоро отъ скѣтовната погибелъ, хврѣкни,
ако е вѣзможно, высоко отъ земныты страсти, тичай въ гората на
Христіанска добродѣтель, и на Евангелското съвршенство, за дасѧ
избавиши. Тамъ дрѣжь право пѣтѧ, очиты си, и сърдцето си. Не
са обрѣщай назадъ да глаголашь земнѣтъ скѣтъ, коѫто като прелѣстна
примка сѧ заплита ү человѣческыты очи. Не сѧ обрѣщай назадъ:
защото съ това сѧ үдържашь въ пѣтѧ на спасеніето си, үлавашъ сѧ
отъ злото, оставашъ въ погибелъ-та. „Спасаѧ спаси сѧ, и тѣши
сѧ спастї себѣ.“ Барди сѧ, нѣ и по-скоро сѧ старай да сѧ үвар-
диши: не губи време, и не сѧ обрѣщай назадъ: тѣй дѣма Божіата
благодатъ. Нѣ человѣческото щеніе не слышѧ, не ходи изъ пѣтѧ по
Божіиты заповѣди, остава въ лѣнность-та, обрѣща сѧ на злото; и шомъ
са обжрне, үлавя сѧ отъ злото, и въ него останва. Обрѣща сѧ да поглѣда
на чиє-годѣ лицѣ, үлавя сѧ отъ пѣтскѣтъ похочть. Обрѣща сѧ да поглѣда
на каквъ-годѣ придобытъ, үлавя сѧ отъ сребролюбіето; обрѣща
са да поглѣда на скѣтната слава, үлавя сѧ отъ гордостъ-та; обрѣнжалъ
са на зло, видѣлъ злото, утвердили сѧ въ злото. Станжалъ както
Лотовата жена стзлпъ солѣнъ: въ злото твѣрдъ, и не движимъ. Ще-
ніето начнѣло да бѫде обикновеніе, което въ человѣческото обхожданіе,
е дѣгъ единъ законъ, въ нравыты, дѣга натѣра; и пакъ натѣра, и
законъ въ щеніето. Натѣра, коѫто най-послѣ сѧ обрѣща въ нѣждѣ, и
влече съ необоримъ силѣ стремленіето на самата наша натѣра: защо-
то, колко-пѣти ные работимъ отъ накъихъ това, което инакъ отъ при-
родата не быхъмы работили. Законъ, който най-послѣ выва мѣчите-
скыый, и прави насилиство на самовластіето: защото, кол-